

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΩΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15—'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16—'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Γραφεῖον 'Εν τῷ Ξενοδοχείῳ 'Αστικῆς, Δωμ. 1. 'Ανοικτὸν ἀπὸ τῆς 10—12 π. μ.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Διὰ τῆς τελευταίας του ἐν τῇ Βουλῇ δηλώσεως ὁ κ. Ζαΐμης ὅτι αὐδεμιάς σκοπεῖ νὰ μετάρχη πολιτικῆς προτάσεως, μᾶς δίδει βεβαίως τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κατατάξωμεν μεταξὺ τῶν διλεττάντηδων τῆς πολιτικῆς. Θὰ εἶναι πολιτικός Λύγερινός, ὅστις παίζει τίσσον ὥραια βάρβιτον μόνον διὰ τὸ γοσσοῦ του· καὶ ὁ κ. Ζαΐμης θὰ πολιτευθῆται λοιπὸν per gusto.

Καὶ ὡς διλεττάντης ὁμῶς τῆς πολιτικῆς ὁ κ. Ζαΐμης ἔγινε τὸ αμαυρὸν ζῶον τοῦ κ. Βαλτινοῦ. Ἄρκεύτως θὰ τὸν βλέπη εἰς τὸν ὕπνον του μετημφισμένον εἰς μαρσαῶλον μὲ λευκὸν σκούφον καὶ ὡς στρατιωτικός θὰ ἐκβάλλῃ ἀγρίαν φωνήν : «Τίς εἶ ;»—'Ο δὲ κ. Ζαΐμης θ' ἀπαντᾷ : ὁ μηδεμιστής σου.

'Ο κ. Βαλτινός ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῆ ὁ ὑπουργός τῶν θέσεων. 'Ολος του ὁ σοφὸς ὀργανισμὸς σκοπὸν εἶχε νὰ δημιουργῆσθαι θέσεις ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν. Ἄν τὸν ἄφιναν οἱ συνάδελφοί του, θὰ κῆζαν τοὺς ἀξιωματικούς παραπάνω ἀπὸ τὸν στρατὸν.

'Ο κ. Ζαΐμης τὸν κατεγλέντισε μὲ τὰς εὐτραπελίαις του. Τί ἀρχηγεῖον, εἶπε πλὴν ἄλλων, θέλετε μὲ 300 ἵππεῖς ; 300 ἵππεῖς καὶ εἰς commandant en chef ;

Τί διαβολοσύμπτωσις ! εἰς τὸ θέατρον νὰ παριστάνεται ἡ Grande Duchesse μὲ τὸν ἀνεμομάχον στρατηγὸν Μπούμ Μπούμ καὶ εἰς τὴν Βουλὴν νὰ συζητῆται ὁ σοφὸς ὀργανισμὸς τοῦ σοφοῦ κ. Βαλτινοῦ.

Κλειστε λοιπὸν ἢ τὴν Βουλὴν ἢ τὸ θέατρο. Τί τὰ θέλετε καὶ τὰ δρῶ ἀνοικτά ;

Λυπούμεθα πολὺ διότι ὁ βουλευτὴς κ. Κοντογούρης πρὸς δὴν ὁ κόσμος εἶχε τόσην ὑπόληψιν, ὡς εὐμαθῆ καὶ φιλότιμον, καταπάτησεν, ὡσάν ἦτο μέλος τῆς πειραϊκῆς συμμορίας, τὰ οἰκόπεδα τοῦ κ. Δζάνης, ἀνθρώπου ὄχι πλουσίου, ἐφ' ὧν εἶχεν ἀπόλυτον κυριότητα καὶ παρενέβαλεν—ὁ κ. Κοντογούρης—εἰς τὸν λόγον του . . . λατινικά.

Μὴ ἔρκεσθεῖς δὲ εἰς τὴν καταπάτησιν ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας προέβη καὶ εἰς καταπάτησιν ἀδεσπότων, ὁμιλήσας καὶ γερμανικά.

Εἶπεν ὅτι τὸ σύνθημα τῶν Γερμανῶν εἶναι Γκάνγκ ναχόστεν.

Τὸν παρακαλοῦμεν τοῦλάχιστον τὰ γερμανικά του ἄλλοτε νὰ εἶναι εὐφημότερα.

'Ἦτο ῥωμαντικώτατον τὸ τραπέζι ὅπερ ὁ κ. Δανζᾶς ἔδωκεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Ἀγγλίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς Εἰκοσιπενταετηρίδος τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας.

Αἱ δύο εἰσΐαι τῆς ῥωμαντικῆς ἐλλείψεως, ἦν ἀπτελεῖ ἡ τράπεζα, ἦσαν ὁ κ. Ἀϊχλερ καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης.

Καὶ οἱ δύο ἐρέμβαζον.

'Ο πρῶτος ἐλησημονεῖτο τόσον ὥστε ἐνίοτε ἔκαμνε τὸ μάτι πρὸς τὸν δεῦτερον. Ὅτε συνήρχετο ἐκ τῆς ἀπάτης ἐπιπτε πάλιν εἰς τὴν ἀπάτην καὶ ἐσφιγγε τὸ πόδι τοῦ παρακαθημένου του. Ἄλλοτε ἤνοιγε μεγάλους βλακείας ὀφθαλμούς καὶ εἶδεν εἰς αὐτοὺς ὡς ντάμαν χαίνουσιν σιαγόνα, τὸ ὄλον δὲ παρίστανεν ἄπειρον ἔραστον θέλοντα νὰ δεῖξῃ εἰς τὴν ἐρωμένην του ἐν μέσῳ ἄλλου κόσμου ὅτι ἀγαπᾷ, ὡς τὸ μικρὸν παιδίον ὅπερ κάμνει διαφόρους κινήσεις διὰ νὰ δεῖξῃ ὅτι φορεῖ καινούργια παλά.

Καὶ ἦλθε στιγμή καθ' ἣν ἔτεινε τὴν χεῖρα ἵνα θωπεύσῃ τὸν ἀβρὸν πώγωνά του κ. Δεληγιάννη, ὅτε ἀγκυλωθεὶς ὑπὸ τῶν τριχῶν, συνῆλθε δι' ὀγδόην ἴσως φοράν.

'Ολο ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἔλθῃ, ὅτι θὰ ἀνατείλῃ, ὅτι θὰ ἀναπηδήσῃ ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δεληγιάννη ὡς ἄλλη Ἄφροδίτη ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, ἢ ὅτι θὰ βλαστήσῃ ἐκ

τινος ανθοδέσμου, η θα εισβάλει δια της θύρας, δια του παραθύρου, από της στέγης, από της παρράσας.
 — Ποιά, αδελφέ;
 — Ήκείνη, εκείνη, εκείνη, ητις φεύγουσα θ' αφήσει τόσα πένθημα κενά εν Αθήναις, ως πλοϊον οπερ καταποντιζόμενον σχηματίζει προς στιγμήν άγριον κενόν εν τη θαλάσση του έρωτος.

Είς τοιαύτας στιγμάς έρέμβης εύρισκομένου του κ. Αιχλερ ο κ. Δεληγιάννης θα ήδύνατο ίσως να τον έκμεταλλευθή διπλωματικώς ύπερ του έλληνικού ζητήματος, άλλ' είναι και αυτός έρωτευμένος αν όχι με καμμίαν άλλην, τουλάχιστον με την πρωθυπουργίαν, ην αυτός συνταυτίζει με την άλλην.

Ήκαμεν όμως εις το τραπέζι πρόποσιν δια της οποίας διηρμήνευσε λέγει όλα τα αίσθήματα του έλληνικού έθνους, προς τον αυτοκράτορα της Ρωσίας.
 Τη στιγμή εκείνη τριπλή φωνή ηκούσθη των τριών Ιερωκότων:
 — Όχι, έμεεις, όχι έμεεις.

Παρήσαν όμως και οι τρεις των εις την δοξολογίαν της ρωσικής εκκλησίας, δέν γνωρίζομεν αν προπαρασκευάσθησαν προηγουμένως, διότι κατά την πεποιθησί των ο αυτοκράτωρ της Ρωσίας ίσως είναι και αρχηγός της Εκκλησίας ως γνωστόν, είναι Τουρκος, και οστις πάει εις τουρκικόν δζαμί, προηγουμένως ύφίσταται κάτι τι.
 — Δέν είναι έτσι κύριε Γεωργαντάρα;

— Μά διατί έχουν οι Ήακωβάτοι αιώνια πάλην με όλους και όλα;
 — Διότι είναι βουλευται Πάλης.

Ο φίλτατος Μίμης Κορομηλάς μάς ειχεν αποκαλύψει την χαριστάτην άλληλογραφίαν ενός κομικού τραγικού και ενός τραγικού κομικού.
 — Σὺ, φίλτατε Βλάχε, εξέυρες την γλώσσαν της κομωδίας, μένει τώρα να εξευρεθῆ η γλώσσα της τραγωδίας.—
Βερναρδάκης.
 — Σὺ, φίλτατε Βερναρδάκη, εξέυρες την γλώσσαν της τραγωδίας, μένει τώρα να εξευρεθῆ η γλώσσα της κομωδίας.—
Βλάχος.
 Που να ήξευρε ότι μετ' ολίγων θα επανελαμβάνετο ο αὐτός χαριτωμένος διάλογος μεταξύ του αὐτοῦ Βερναρδάκη και του Βυζαντίου της α' Ημέρας:
 — Είπέ, φιλόπατρι και περιουστάτε κ. συντάκτα της α' Ημέρας» εν λέγω αληθῆ η όχι.—
Βερναρδάκης.
 — Δυστυχώς αληθῆ, ἀληθέστατα, σοφά και αξιοσεβάστε φίλε.—
Βυζάντιος.
 Α! Μά τον Έρμη του Πραξιτέλους, αυτοί οι άνθρωποι, ο ένας βασιτῆ του άλλου λεκάνη!

Και το δίπλωμα αὐτό της σοφίας δίδεται υπό του Βυζαντίου της α' Ημέρας εις τον ποιητή της Είκοσις επ' αὐ-

καίρια τριῶν μωροτάτων άρθρων, γραφέντων με ρούσικη μέλαν, δι' ὧν ο συντάκτης της Κατηγήσεως και της Γραμματικής, ο κατά Κόντον κάπηλος και παλιγκάπηλος, δίδει μαθήματα πολιτικῆς εις τον αόιδιμον Δεληγεώργην.

Είχε γράψει μιαν φοράν ότι έγεννήθη ζυλοκόπος. Διατί να τό λησμονήσῃ τόσο γρίγορα; Δέν ήτο και τόσον αδοξον επάγγελμα. Θα είχε να λέγῃ τουλάχιστον ότι κατά τουτο ομοιάζει τον Γλαδότωνα.

— Δέν με λες δά τί ήλθε εδώ εκ Κωνσταντινουπόλεως ο κ. Καλοθῆς;
 — Μόνον και μόνον δια να πάσῃ φαρδὺς πλατύς εις τον χορόν του κ. Τσιγγρού, απειλῶ να καταπατήσῃ εν ἀθηναϊκόν φρούτον.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΣΕΡΠΙΕΡΗ.

Όλα τὰ δευτέρα είναι και καλλιτέρα. Είς τουτο μόνον οι ποιηται αντιτεινουν, οτινες θ' αρχίσουν ψιθυρίζοντες:
 — Και το πρώτον φίλημα; — Ο πρώτος έρωσ; — Το πρώτον δάκρυ; — Αλλά τους ποιητάς δέν τους ακούομεν, διότι και συ, αναγνώστρια, και εγώ πολύ καλά γνωρίζομεν τι αξίζει το δεύτερον φίλημα, ο δεύτερο; έρωσ και κάποτε κάποτε ο δεύτερος γάμος.
 Δια τουτο ηηδοῦμεν άμέσως εντός του μεγάρου του κ. Σερπιέρη, αρπάζει ο εις τον άλλον, χορεύομεν το πρώτον βάλς και έπειτα συμπλεκόμεθα παρατηροῦντες, παρατηρούμενοι, κακολογούντες, κακολογούμενοι.

Μάρς λοιπόν!
 Η διαφορά του δευτέρου χορού προς τον πρώτον της κ. Σερπιέρη είναι τόσση ζωντανή, ώστε μπορείς να την άσπασθῆς—την διαφοράν. Ο πρώτος ήτο πείραμα, ο δεύτερος πείραγμα— του κ. Τσιγγρού. Ο πρώτος ήτο γύψιον πρόπλασμα ο δεύτερος μαρμαρίνον καλλιτέχνημα.
 Ο,τι δέν έσκέφθη ο αρχιτέκτων κ. Θεοφιλάς, ότι εν τῷ μεγάρῳ αὐτῷ ηδύνατό ποτε να συμβῆ το μέγα θαῦμα να δοθῆ χαρὸς, επομένως έπρεπε να προνοηθῆ και τόπος δια μουσικῆν, το έσκέφθη ο οικοδεδπότης, κατασκευάσας πρόσθετον παράπηγμα, οπερ ένηγαλίζετο όλον το μέτωπον των αίθουσῶν, και εις ο έτοποθετήθη η μουσική.
 Οὕτω προς στιγμήν δια τους δειπνοῦντας μάλιστα εν τη Galerie ενόμιζες ότι παρίστασαι εν τῷ εις Μπαυρόιτ θεάτρῳ του Βάγνερ, όπου η μουσική είναι άόρατος, και ακούεται ύπογείως.

Και μόνη η μουσική σε μετέφερεν εις την γερμανικὴν μυθολογίαν του Βάγνερ, εις τὰς σελφιδας, τους κύκνους και τους ιππότας του;
 Ηρκει προς τουτο να εἶδῃς την κόμησσαν Δούσκη, κύκνον αληθινόν, λευκά ένδεδυμένην, ως πτηνόν οπερ είναι έτοιμον να ταξειδεύσῃ.
 — Δέν κακολογούμεν ολίγον;
 — Α! μάς το έμποδίζει η λευκή της εσθῆς, χρώμα άθωότητος, αναίρουσης πᾶσαν κακολογίαν.

Αλλά πῶς σε παγώνω εντός της γερμανικῆς μυθολογίας, όταν εδώ πλησίον μου κελαδοῦσα με την μελωδικήν της φωνήν η δεσποίνα Χ*** ητις δέν έπαυσε να είναι δεσποινίς, σχεδόν εμφανίζεται υπό τὰ χρώματα αρχαίας ελληνικῆς καλλονῆς και περιβολῆς, έχουσα την εσθῆτά της δίκην ελληνικῆς χλαμύδος; Είναι η κορασιακή νεότης ητις ζῆ υπό την διαφανή της επιδερμίδα, ητις λαλεῖ την γλώσσαν του έρωτος και του κάλλους.

Πλησίον αὐτῆς, ως προσκυτέρα οίονει αδελφή, Σουλτάνα των καλλονῶν, η ηδυπάθεια εις σχῆμα γυναικός, η ποιήσις του Ανακρέοντος εις τύπον αλαβάστρου.

Είς μιαν γωνίαν τον χρυσόν του Λαυρίου εις την κόμην της έχουσα, βιώπις, έχει τα χεῖλη της φυλακὴν άπέραντον μειδιαμάτων και φιλημάτων, των οποιῶν ζηλότυπος διατελεῖ αρχιφύλαξ η δεσποίνα Ν***.

Εάν δέν έλκυει το ενδιαφέρον χορεύουσα, το προσεκύει τρώγουσα, διότι απέδειξε η πλέον ότι καλλονη και πολυφαγία είναι συνώνυμα. Η φθισικὴ του Αχιλλέως Παράσχου ποιήσις δέν έχει πλέον επίροην επί των άγγέλων μας. Οι άγγελοι μας δια να πετάξουν—από άγκάλης εις άγκάλην— θέλουں άστακόν και καμπάνιτην.

Χορεύτρια δεινή—των άνδρῶν, δέν χορεύεται, αλλά χορεύεις, η κ. Τ. Ρ.

Υπό μαῦρο βελούδο μία βασιλική επιδεικνύει χιονας και χάριτας, ένῳ κομψή χορεύτρια η κ. Τ. φέρει επάνω της ολίγας πῆχες αττικοῦ ούρανού, μία δε των Πατρῶν σελφις, δύο ζωνταναι Καρυάτιδες και εν εκ της εσώδους Χίου καταγόμενον γιοῦλι συμπληροῦσι την πλουσίαν ανθοδέσμην, ην ηδύνατό της να σχηματίσῃ συλλέγων καλλονῆς και έρωτος άνθη εκ των ως θερμοκηπίων ηδυπαθῶν αίθουσῶν του χορού. Τόσον τὰ φυσικά και τεχνικά μῦρα εὐωδιάζον την ατμοσφαίραν, ην αναπνέων διδεις ενιαυτῶν ζωῶν εις την χανούμισσαν μνήμη σου. Εντός των κυττάρων αὐτῆς ανεξίτηλοι ως επί κλινῶν εκ πτίλων καταλείπονται αἱ καλλοναί θωπευόμεναι καθ' έκαστον λεπτόν και δευτερόλεπτον. Τουτο τουλάχιστον, οπερ είναι αληθῶς φυσιολογικόν, ηδύνατο ν' άφοπλίσῃ την μωρὰν ζηλοτυπίαν συζύγων, έραστῶν, αδελφῶν, συγγενῶν.

Τρία ειδύλλια η τρεις εικόνες εν ημῶν ποιητῆς, η ζωγράφος ηδυνάμη ν' αὐτοσχεδιάσῃ εκ τριῶν χαριτωμένων έπεισοδίων, άπερ το δαιμόνιον μου ρίπτει ως λάφυρα εις την διψῶσαν μελάγχῃ και σκανοδάλων πέναν μου.

Το ασχαμέννο παπούτσι της Κομήσης εκ του δευτέρου Βασιλικῶν χορού έμεινε το παπουτσιντέαλε των δεσποινίδων μας, αἰτινες από το σχίσμο των καρδιῶν κατήνησαν να σχίζουν υποδήματα.

— Σε σφίγγει; — Συνταγή άλλνθαστος;
 — Σχίς το.

Μία ηηδηχτοῦλα ντάμα, ης ο χρωματισμός ήτο άπροσδόκητος— όλα λευκά πλην της υποδήσεως ητις ήτο μαῦρη—περιήλθεν εις την ανάγκην της έγχειρίσεως αὐτῆς.

Αλλά το υποδήμα είναι εκδικητικόν. Να το ποδοπατῆς και να το σχίξης με άπάθειαν Άρεταίου—εις τοῦτο Σεδάν αξίζει μία Πλέβνα.

Το φουχτοπιστόν υποδήμα εν μέσῳ ενός κύκλου του έγκύκλου έπεθύμησε να τσαχπινεύσῃ αλίγη και έρωγεν.

Το κυνηγοῦνε οι καθαλλιέροι, εκ πόθου να προσφέρουν έκδούλευσιν εις ένα τόσφ μωρακίσιο πόδι, αλλά το παρασύρουν αἱ εσθῆτες των Κυριῶν εκ πόθου να έκθέσῃσιν την δεσποινίδα, ητις ετόλμησε να έχῃ τόσφ μικρό πόδι.

Επί τέλους το άπολωλός επανήλθεν εις την κομψήν του θέσιν, άλλ' η δεσποινίς του έλεγε:
 — Δέν με μέλει για το παπούτσι που χάθηκε, φοβοῦμαι να μην το μάθῃ το «Μη Χάνεσαι».

Ο εις δν το έλεγεν επανελάμβανεν άφελῶς το όνομα της έφημερίδος μας, ένῳ η δεσποινίς ακούουσα αὐτό διεμαρτύρητο και έπορφυροῦτο.

Όρατα μία, ως δζίν περσικόν, είχε μιαν πλευράν της εσθῆτός της προδοτικῶς στρυφωμένην. Ητο ως τὰ φύλλα ακακίας τὰ οποια έγγιζόμενα συστέλλονται, αλλά και πάλιν έπειτα ανοίγουν. Αἱ εσθῆτες των ώραίων γυναικῶν περιβάλλουσαι τόσην ζωῆν είναι δυνατὸν να μένωσιν άψυχοι; Τίς έραστής δέν έσφιγγεν εις τους κόλπους του θερμὴν εσθῆτα και δέν ήτο εὐτυχέστερος του Ήξιονος οστις ψυχρὰν έσφιγγε νεφέλην;

Όλα αὐτὰ έλέχθησαν χάριν της πιθανότητος του ειδύλλιου, διότι άπητεῖτο βέβαια καιρός έως οτου και το άσθενέστερον στρώφωμα λυθῆ εκ θερμῆς τοιαύτης σαρκός.

Ος όταν αποκαλύπτηται άνδριάς, τον οποιον επί πολὺ ψυχρὰ έκάλυπτε σινδόν, οι οφθαλμοί παθαίνουν προσωρινήν προσήλωσιν, οὔτως η στιγμιαία δημιουργία φανομηρίδος έθάμβωσε και τὰ φῶτα αὐτὰ, τὰ οποια προς στιγμήν συνεκέντρωσαν όλον το φῶς των εκεί, εις μιαν γλυπτικὴν κνήμην, ην καλῶς έπροστάτευσεν ύψηλῆ υπερίφανος ως ντάλια κόκκινη μπόττα.

Το τρίτον ειδύλλιον επαίχθη επί των υπέρων ενός λευκού ρόδου του Ίονίου, το οποιον καθημάτωσε μία βάρβαρος έπωμλις, συγχρόνως σχίσασα μετάξην και επιδερμίδα ενός χιονάτου βραχιονός.

Επί άβρου πεδίου μάχης ηξιώθη να χύσῃ το πρώτον αίμα η έπωμλις, ένῳ τὰ ρόδινα χεῖλη της κόρης έγλυφον την σκληρὰν άμυχίν. Πόσοι θα προσεφέροντο νοσοκόμοι εις άμυχίν τοιαύτην!

Υπῆρχε και εν άδαμαντοπωλείον πλωτόν, οπερ μόνος ο κ. Μπούμπουλης θα εφαντάζετο ίσως να έκμεταλλευθῆ.

Θα ήτο αὐτό το αποκλειστικόν κανκάρ της εσπέρας, εν ο κ. Αιχλερ δέν εφείλκεν ως μαγνήτης όλην την προσοχήν, τόσον ήτο ενάλλαξ φαιδρὸς μελαγχολικὸς εὐνοοῦμενος. Ητο εν είδος θεάτρου εν θεάτρῳ, ποιήματος εν ποιήματι, χορού εν χορῷ.

Αλλά . . . επίνασα. Ρίπτομαι μετά της Μούσης μου εις τον σάλον οδοιπόρων δια την Galerie, όπου το έστιατόριον έχει οψιν αληθῶς φανταστικῆν, τρώγω ολιγώτερον της κομησῆς Δούσκη, τινάσσομαι εις το Κοτιλιῶν ως ο αὐλικὸς Πάνος, περιβάλλω την δικὴν μου μιαν ταινίαν μεγαλοσταύρου, ρεζιλεύω τὰ παράσημα, περικλείω εις μιαν ματιάν μου ολας τὰς ώραίας, τὰς έλευθερόνω, τὰς καλονυκτιζῶ και μετά μιαν στιγμὴν τὰς βλέπω πάλιν ως φτερωτὰ δνερα—κοιμώμενοι.

Κρι-Κρι.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΕΝΟΣ ΦΟΥΚΑΡΑ.

(Κατὰ Πῶλ δὲ Κώκ.)

Μιά νύχτα ὀλοφάνερο τὸν Σατανᾶ
 εἶδα. Τί μούρη! . . . ἔχτυπουσε ἡ καρδιά μου,
 Μ' αὐτὸς γελάει, τὴν αὐρίτσα του κουνᾷ,
 Μοῦ λέει· «Ἦρθα γιὰ καλό σου, φουκαρᾶ μου·
 «Διαλέξ' εὐθύς! τί θέλεις, δόξα ἢ παρᾶ;
 «Γιατ' εἶνε ξέρεις, καὶ τὰ δυὸ αὐτὰ δικά μου.
 «Τί θέλεις ἔλα 'πὲς μου: δόξα ἢ παρᾶ;»

Ἡ δόξα ἦτανε τοῦ γούστου μου πολὺ,
 Μὰ ἔλα ποῦ καὶ τὸν παρᾶ 'σάν ν' ἀγαποῦσα . . .
 Λέω 'ς τὸν διάβολο· «—Ἔχεις καρδιά καλή»
 «Κ' εἶσαι σοφός, ἀφεντικό, ἂν σ' ἐρωτοῦσα,»
 «Τί νὰ διαλέξω κάλλια, δόξα ἢ παρᾶ»
 «Θε νὰ μ' ἐφώτιζες ἐσύ.» Ἄχ! ἀποροῦσα,
 Τί νὰ διαλέξω τάχα: δόξα ἢ παρᾶ;

— Ἦθελα, λέω, νάμουν μέγας καὶ τρανός
 Ὅλοι νὰ μὲ ζηλεύουν καὶ νὰ με τιμοῦνε,
 Μὰ τὴν ἀνάγκην νὰ μὴν ἔχω κανενός·
 Οἱ ποιηταὶ μας ὅλοι νὰ μὲ τραγουδοῦνε.
 «—Τότε τί στέκεις; νὰ διαλέξης τὸν παρᾶ.»
 «Σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα ὅλοι προσκυνοῦν
 «Ἐκείνους ὅπου ἔχουνε γιερὸ παρᾶ!»

— Εἶνε πολὺ σωστό αὐτό, μὰ νὰ σοῦ πῶ,
 Καὶ 'ς ταῖς γυναῖκες ἔχω μιὰ ἀδυναμία!
 Κάθε ξανθὴ ἢ μαυρομμάτα π' ἀγαπῶ
 Ἄδοξο δὲν θε νὰ μ' ἤθελε καμμία.
 «—Χά! χά! κακόμοιρο κουτὸ ἔχεις παρᾶ;»
 «Ἐρωτάει σήμερα εὐθύς κάθε κυρία.»
 Ἄφησ' τὴν δόξα 'ς τοὺς μωρούς, παρ' τὸν παρᾶ.

— Ἦθελα ὅμως νὰ μὲ κάνουν βουλευτὴ,
 Ὑστερα ὑπουργός, πρῶθυπουργός νὰ γίνω,
 Ὅλο τὸ ἔθνος νὰ τραβῶ ἀπὸ ταῦτι
 Κ' ἀπ' τὸ ταμεῖο 'ς ὅλους ψυχικά νὰ δίνω.
 «—Μὴ χάνεσαι! (ποῦ λέει κι' ὁ Ἀλέκος μου) παρᾶ
 «Καὶ γίνεσ' ὅ,τι θέλεις. . . . Ἔλα πλειά, νὰ μείνω
 Δὲν εἶμπορῶ, τί θέλεις: δόξα ἢ παρᾶ;

— Λοιπὸν μ' ἀρέσει περισσότερο' ὁ παρᾶς.
 Λέω 'ς τὸν διάβολο, εὐθύς τὸν παρᾶ δό μου. . .
 Μὰ ἦτον ὄνειρο, ξυπνῶ ὁ φουκαρᾶς
 Κυττάζω γύρω, γύρω, ξένω τὸ ξερὸ μου
 Πεῖνα καὶ κρύο—οὔτε δόξα οὔτε παρᾶ·
 Ἦσάν τὸ Ἑρμαῖκό, ποτὲ 'ς τὸν ξυπνημό μου
 Δὲν θε νὰ ἰδῶ ποτέ μου **Δόξα καὶ παρᾶ!**

Φουκαρᾶς.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Συνήθως τὰ πάθη ἢ σβέννυνται ἢ γεννώσιν ἄλλα πάθη
 ἢ καταπνύσιν εἰς ἕκστασιν καὶ παραφροσύνην.

Ἄλλὰ τὸ διὰ τὴν ἐξουσίαν πάθος τοῦ κ. Κουμουνοῦ-
 ρου οὔτε σβύνει οὔτε μεταβάλλεται· πολὺ φοβοῦμεθα μή-
 πως λάβῃ τὸν ἄλλον δρόμον, διότι ἀπὸ τινος τὸν βλέπομεν
 διατελοῦντα εἰς εἰδός τι ἐκστάσεως.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Κυρία παίζει μετὰ Κυρίου χαρτιά.
 Ἡ Κυρία ὄλο χάνει.
 — Μὰ τί εἶναι αὐτὸ ἀπόψε, λέγει;
 Ὁ Κύριος τῆς ἀπαντᾷ εὐτραπέλως:
 — Κυρία μου, ἔχω σκοπὸ νὰ σᾶς γδύσω.

ΧΙΛΙΑΙΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ

Ζουλοῦ, Ἰνδοί, Χωρικοί, Γαλλίδες, Ἑγγλέ-
 ζοι, Μαυροί, Σειτιβάγοι, ἀρματολοὶ,
 ΓΙΝΕΣΘΕ ΑΠΟ ΟΛΑ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

εἰς τὸ

ΜΕΓΑ ΜΑΣΚΑΡΟΠΟΙΕΙΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝΑΥΛΗ,
ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ΠΑΡΙΣΙΝΑ
ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ.

ΦΙΛΟΚΑΛΙΑ, ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑ, ΒΦΘΗΝΙΑ.

Ὁδὸς Ἑρμοῦ, ἀρ. 202, ἀντικρὺ τῆς οἰκίας Γ. Σκουζέ
 καὶ τοῦ Καταστήματος Ἀφεντάκη.

ΥΔΩΡ ΤΟΥ ΔΟΡΟΣ ΤΡΙΚΟΣ

EAU DU D^r. TRIKOS

Καθαρίζει τὴν κεφαλὴν, ἐξαφανίζει τὴν πιτυρίδα, κα-
 τευνάζει τὸν κνισμὸν (φαγοῦραν), ἐξαλείφει τὰς ἐρυθρότητας
 τοῦ δέρματος, διατηρεῖ τὴν στιλπνότητα τῆς κόμης καὶ ἐμ-
 ποδίζει τὴν πτώσιν τῶν τριχῶν.

Φαρμακεῖοποιεῖον Κ. Ὀλυμπίου ὁδὸς Ἑρμοῦ 206.

ΤΟΛΟΥΤΙΝΗ ΡΙΓΩ

TOLUTINE RIGAUD

Τὸ θαυμάσιον τοῦτο κοσμητικὸν ὕδωρ εἶναι αὐτόχρημα
 τὸ φυλακτικὸν τῆς ὠραιότητος. Ἀροσίζει καὶ μαλακύνει τὸ
 δέριμα, ἀδξάνει τὴν λευκότητα καὶ ἀνθηρότητα αὐτοῦ.

Εἶναι ἐν ἐνὶ λόγῳ ὅ,τι τελειότερον παρήγαγεν ἡ ἀρωμα-
 τοποιεῖα.

Ἡ ὑπεροχὴ αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑδάτων τῆς Κολωνίας, ἐπὶ
 τῶν μᾶλλον περιζητήτων Vinaigre καὶ ἐπὶ τοῦ ὕδατος τῆς
 φλωρίδος εἶναι ἀδιάφιλονεκήτος.

Παρά Κ. Ὀλυμπίου φαρμακεμπόρω, 206 ὁδὸς Ἑρμοῦ.